

Arrest

**nr. 60 670 van 29 april 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 augustus 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CILINGIR, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS HABA, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 17 03.2010 door (K.R.), geboren te (...), op (...) en van Turkse nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15/12/1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste een jaar kennen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben (criteria bepaald door artikel 3 van het KB van 07 mei 2008).

Betrokkene brengt slechts het bewijs aan dat ze een relatie hebben aan de hand van foto's zonder datum. Deze kunnen niet aanvaard worden als bewijs van een duurzame en stabiele relatie, aangezien er niet kan nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt dan ook geweigerd aan betrokkene."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, nl. het materieel motiveringsbeginsel en het beginsel van de fair play. De beslissing is kennelijk onredelijk genomen, omdat uit het administratief dossier wel blijkt dat partijen een relatie hebben van minstens 1 jaar. De verklaring van wettelijke samenwoning is, zoals boven meegedeeld, afgelegd op 14.09.09. Om deze verklaring te kunnen ondertekenen voert de gemeente een woonstcontrole uit. Deze woonstcontrole is uitgevoerd vc5ôr 14.09.2009, di. meer dan 1 jaar geleden. Voorts kan verwerende partij niet ontkennen dat de partner van verzoeker, mevr. (C.), reeds in januari 2009 (!) een aanvraag indiende om te worden ingeschreven op het adres van verzoeker. Zij kreeg haar bijlage 19 op 20 april 2009. Hieruit blijkt onomstotelijk dat partijen al meer dan 1 jaar samenwonen op hetzelfde adres. Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen. In casu dient verzoeker vast te stellen dat de overheid als het ware alles in het werk stelt om toch maar de aanvraag af te keuren. Getuige hiervan is de beslissing van de Staatssecretaris van Migratie-en asielbeleid dd. 13.08.2010, waarbij het verblijfsrecht van mevr. (C.) is beëindigd op basis van artikel 42 septies van de vreemdelingenwet omdat zij valse informatie zou hebben verschaft. Pas nadat deze beslissing werd aangevochten voor de RVV heeft de DVZ haar beslissing terug ingetrokken. Van een fraude was helemaal geen sprake. In casu dient verzoeker vast te stellen dat er weer een negatieve beslissing is genomen, en dit ondanks het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat hij al meer dan 1 jaar woont op hetzelfde adres als mevr. (C.)."

2.1.2. Ter ondersteuning van het middel houdt verzoeker voor dat uit het administratief dossier blijkt dat hij en zijn partner wel degelijk een relatie hebben van minstens 1 jaar. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001). In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gewezen op het feit dat verzoeker niet aantoonde dat hij en zijn partner een duurzame en stabiele relatie hebben van tenminste één jaar. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat de foto's niet volstaan als bewijs van de duurzame en stabiele relatie van meer dan één jaar. Het komt aan de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie van een partner, burger van de Unie, wenst te beroepen toe om met alle middelen van recht het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aan te tonen. De verwerende partij beschikt bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan vereiste van het stabiele en duurzame karakter van de relatie met een Europese onderdaan, en zo ook of de aangebrachte stukken kunnen volstaan, over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De verwerende partij beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid om tot het besluit te komen of verzoeker al dan niet voldoet aan de wettelijke voorwaarde van een duurzame en stabiele relatie met de burger van de Unie in functie van wie zij haar verblijf aanvraagt. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag niet gedateerde foto 's voorlegde ter staving van zijn duurzame relatie. De Raad stelt vast dat het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij dat zij oordeelde dat niet gedateerde foto 's, waarvan de authenticiteit van de datum aldus niet kan worden

getoetst, onvoldoende zijn om de duurzaamheid en de stabiliteit aan te tonen van een relatie van 1 jaar met de burger van de Unie in functie van wie verzoeker zijn aanvraag van een verblijf van meer dan drie maanden indiende. Verder dateert de verklaring van wettelijke samenwoning van 14 september 2009, zodat verzoeker niet aantoonde dat hij op het ogenblik van de aanvraag op 17 maart 2010 meer dan één jaar onafgebroken samenwoonde.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van artikel 52 van het KB van 8 oktober 1981. Artikel 52 stelt: (...). De bijlage I9ter werd afgeleverd op 17.03.2010. De laatste dag om een beslissing mede te delen aan de gemeente was aldus 17.08.2010. Alhoewel de bestreden beslissing zou dateren van 16.08.2010, is het verzoeker een raadsel waarom de gemeente op 18.08.2010 aan verwerende partij om instructies vraagt. Daar de beslissing pas in februari 2011 is betekend en omdat de gemeente op 18.08.2010 nog om instructies verzoekt is het ongeloofwaardig dat de beslissing is meegedeeld aan de gemeente op 16.08.10.”

2.2.2. Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing laattijdig zou zijn genomen. In casu werd door verzoeker op 17 maart 2010 een aanvraag ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 16 augustus 2010 werd door de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een beslissing genomen houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing werd genomen binnen de wettelijke termijn van 5 maanden, zodat de beslissing niet laattijdig is genomen. Verzoekers tweede middel mist feitelijke en juridische grondslag.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van artikel 8 EVRM en van het evenredigheidsbeginsel. “Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis”. Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m. b. t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.” Indien het recht op verblijf zal worden geweigerd zal verzoeker gescheiden worden van zijn partner met wie hij een duurzame relatie heeft. Mevr. (C.) heeft geen banden met Turkije, zodat van haar niet kan verwacht worden dat zij haar partner in Turkije zou vervoegen. Dit zou een schending zijn van het evenredigheidsbeginsel.”

2.3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van

een voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM er aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu refereert verzoeker naar de band die hij heeft met zijn partner, om daaruit af te leiden dat er sprake is van een gezinsleven. De gezinsband tussen partners wordt verondersteld.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

Betreffende de positieve verplichting

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker voert aan: *"Mevr. (C.) heeft geen banden met Turkije, zodat van haar niet kan verwacht worden dat zij haar partner in Turkije zou vervoegen."* Verzoeker brengt niet eens een begin van bewijs bij om aan te tonen dat er hinderpalen zijn voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC